

YİTİK UFUKLAR

JAMES HILTON

Türkçesi

Zeynep Kantarcı Kaplan

© / otukennesriyat

YAYIN NU: 2274

EDEBÎ ESERLER: 1155

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-893-3

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

Özgün Adı: *Lost Horizon*

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul

Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: M. Bilal Erimez

Düzeltili: Emine Hızır Yıldırım

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Ötüken

Baskı: Pelikan Basım Matbaa ve Ambalaj Sanayi Tic Ltd Şti

Kayabaşı Mah. Ulubatlı Hasan Cad. Nu: 2H, İç Kapı Nu: 19

Başakşehir-İstanbul

Tel: (0212) 613 79 55

Sertifika Nu: 40619

İstanbul - 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

James Hilton: 1900 yılında Lancashire’da, bir okul müdürünün oğlu olarak doğdu. En bilinen kitapları *Lost Horizon* (*Yitik Ufuklar*) ve *Goodbye, Mr. Chips* (*Güle Güle Bay Chips*), büyük ticari başarı ve geniş bir popülerlik kazandığı 1930’lu yıllarda yazıldı. *Lost Horizon*, 1937’de büyük bir Hollywood filmine uyarlanmış ve 1934’te Hawthornden Ödülü’nü kazanmıştır. Bir dönem, Hilton Hollywood’un en yüksek ücret alan senaristlerinden biri olmuş ve 1942’de *Mrs. Miniver* filminin senaryosu ile Akademi Ödülü kazanmıştır. Hilton, kariyeri boyunca roman yazmaya devam etti ve 1954 yılında hayatını kaybetti.

Zeynep Kantarcı Kaplan: 1999 yılında Yalova’da doğdu. İlk ve ortaokulu Suudi Arabistan’ın Cidde şehrinde, liseyi Yalova’da bitirdi. İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Çeşitli yazı ve çevirileri *Yedi İklim*, *Skyroad*, *Cins*, *Mahalle Mektebi* ve *Şiir Versus* dergilerinde yayımlandı. *Kahramanmaraşlı Şairlerden Çocuk Şiirleri* ve *Kahramanmaraş Edebiyatına Giriş* kitaplarını İngilizceye çevirdi.

ÖN SÖZ

Purolar sönmeye yüz tutmuştu. Yetişkinlik çağlarında yeniden bir araya gelen bütün okul arkadaşları gibi, biz de sandığımız kadar ortak noktaya sahip olmadığımızı fark etmiş ve hayal kırıklığına uğramaya başlamıştık. Rutherford roman yazıyordu, Wyland elçilikte sekreterdi; Wyland, Templehof'ta bize yemek ısmarlamış ve bana kalırsa bunu neşeyle değil, bir diplomatın bu gibi durumlar için her an hazır bulundurması gereken bir serinkanlılıkla yapmıştı. Yabancı bir başkentteki üç bekâr İngiliz erkek olmamızdan başka hiçbir sebep bizi bir araya getiremezdi. Geçmişte Wyland Tertius'ta hissettiğim o hafif kendini beğenmişliği; yılların da, Kraliçe Victoria'nın şövalye tarikatına üye olmanın da geçirmediğine çoktan kanaat getirmiştim. Rutherford daha hoş geldi bana; bir zamanlar kâh hor görüp kâh büyüklük tasladığım o cılız, büyümüş de küçülmüş çocuk âdeta küllerinden doğmuştu. İkimizden daha çok para kazanıyor ve daha ilginç bir hayat sürdürüyor olma ihtimali Wyland ile beni ortak noktada buluşturan yegâne duyguya, onu biraz kıskanmamıza neden olmuştu.

Yine de hiç sıkıcı bir akşam değildi. Orta Avrupa'nın çeşitli bölgelerinden gelip önümüzdeki piste inen devasa Lufthansa uçaklarını oturduğumuz yerden rahatlıkla seyredebiliyorduk. Akşam karanlığı çöküp de ışıklar yanınca manzaramız iyice ahenkli ve göz alıcı bir nitelik kazandı. Piste inen uçaklardan biri İngiliz uçağıydı; pilotu, baştan aşağı bir uçuş kıyafeti içerisinde önümüzden geçerken Wyland'ı selamladı. Wyland, pilotu ilk bakışta tanıyamadı, kim olduğunu anlayınca hepimizi onunla tanıştırtarak bizim nezdimizde hâlâ bir yabancı olan bu adamı masaya davet etti. Doğrusu neşeli ve hoş bir

gençti, adı Sanders'tı. Wyland, "Uçuş tulumu giyen birini tanımak zor olabiliyor," dedi mahcup bir tavırla. Sanders gülerek, "Olmaz mı, bilirim, defalarca tecrübe etmişliğim var. Hatırlarsan bir zamanlar Baskul'da görev almıştım," dedi. Wyland buna karşılık güldü, yalnız pek doğal bir kahkahaya benzemiyordu onunki. Konu kendiliğinden değişti.

Sanders kendi hâlinde ilerleyen sohbetimize renk katmıştı. Birlikte epeyce bira içtik. Saat on civarı Wyland, yakınımızdaki masada oturan biriyle konuşmak için bir anlığına yanımızdan kalktı. Bunun üzerine Rutherford oluşan bu boşluğu doldurarak, "Bu arada, az önce Baskul'dan söz etmiştiniz. Orayı biraz bilirim. Nasıl bir tecrübeniz oldu?" dedi.

Sanders çekingen bir ifadeyle gülümsedi: "Askeriyede çalışırken başımdan geçen bir maceraydı, öyle pek bir şey değil." Ne var ki Sanders, sır tutabilen birisi değildi. "İşin aslı şu, bir Afgan mı, Afridi mi ne, uçaklarımızdan birini kaçırdı, sonrasında tahmin edebileceğiniz üzere başımızı büyük bir derde soktu. Hayatımda böyle bir rezillik görmedim. Herif pilotun önünü kesmiş, önce pilotu bayıltıp üzerindeki de bir güzel çalmış, sonra kimsenin ruhu duymadan kabine atlamış. Görevlilere doğru işaretleri de verip kusursuz bir şekilde havalanmış. Sorun şu ki hiç geri dönmemiş."

Anlatılanlar Rutherford'un oldukça ilgisini çekmişti. "Ne zaman oldu bu?"

"Bir sene olmuştur herhâlde. Mayıs 1931'de. İhtilal nedeniyle sivilleri Baskul'dan Peşaver'e taşıyorduk, olayı hatırlarsınız. Ortalık çok karışık, yoksa böyle bir şeyin yaşanma ihtimali düşüktür. Ama görüyorsunuz işte, yine de yaşandı. Ne demişler, kıyafet insanı vezir de eder, rezil de. Öyle değil mi?"

Rutherford hâlâ merakla dinliyordu. "Uçakta birden çok görevli vardır herhâlde."

"Asker taşıma uçakları için dediğiniz geçerli, ancak bu uçak geçmişte bir Hint hükümdarı için üretilmiş özel bir uçaktı, ustalık gerektiren bir donanımına sahipti. Hint araştırmacılarının Kaşmir'deki yüksek irtifa uçuşlarında kullanılıyordu."

"Uçak Peşaver'e varmadı diyorsunuz..."

"Tespit edebildiğimiz kadarıyla oraya da, bir başka yere de varmadı. İşin tuhaf yanı da bu. Herif bir kabileye mensup olsa belki dağlara

Mayısın üçüncü haftası Baskul'da durumlar iyice kötüleşmişti. Hava kuvvetleri ayın yirmisinde beyaz yerleşimcileri tahliye etmek için Peşaver'den geldi. Seksen kadar kişinin büyük çoğunluğunu asker taşıma uçaklarıyla dağların üzerinden sağ salım taşıdılar. Ayrıca Çandrapur mihrasesinin ödünç verdiği özel uçakla birlikte birkaç çok amaçlı savaş uçağı da kullanılıyordu. Bu özel uçağı, sabah saat on sularında dört yolcu bindi: Hristiyanlığı yayma görevi için doğuya gelen Roberta Brinklow, Amerikan Vatandaşı Henry D. Barnard, Majestelerinin Konsolosu Hugh Conway ve Majestelerinin Konsolos Yardımcısı Kaptan Charles Mallinson.

Bu isimler, olayın ilerleyen safhalarında Hint ve Britanya gazeteslerinde yazıldığı gibi aktarıldı. Conway otuz yedi yaşındaydı. İki yıldır Baskul'da çalışıyordu ve son olaylar göz önüne alınarak bakıldığında yanlış ata oynadığı bir işle meşguldü. Hayatının bu dönemi de sonlanmak üzereydi; birkaç hafta içinde ya da İngiltere'ye gidebilmek için alacağı birkaç aylık bir izinden sonra yeniden farklı bir şehre gönderilecekti. Belki Tokyo'ya, belki Tahran'a, Manila ya da Maskat'a... Onun meslek grubunda çalışanlar, hayatlarının bir sonraki safhasından bihaberlerdi. Başkalarının karşısına çıkan fırsatları dışarıdan bakarak nasıl rahatlıkla değerlendirebiliyorsa, konsolosluk hizmetlerinde geçirdiği on yılın ardından kendi karşısına çıkan imkânlardan da akıllıca faydalanabilecek kadar deneyim kazanmıştı. Kendisine neyin hitap etmediğini biliyordu; beğenmediği şeylere bir muhabbet beslemediğini düşünmek artık canını sıkıyor, aksine içini rahatlatıyordu. Var olan seçeneklerin arasından diğerleri kadar resmiyet taşımayan, daha ilgi çekici görevleri tercih ediyordu. Bu tür mevkiiler başkalarına çoğu zaman cazip gelmediği için çevresindekiler eline geçen fırsatlardan istifade edemediğini düşünüyorlardı hâliyle. Conway, arzu ve isteklerine olan uygunluğuna nispetle isabetli kararlar aldığını hissediyordu aslında; son on yılı oldukça renkli ve kısmen keyifli geçmişti.

Kurşuni mavi gözleri, kahverengi, kısa kesilmiş saçları, yanık bir teni vardı. Boyu uzundu. Dışarıdan, derin düşüncelere dalmış, sert birine benziyordu, ancak gülünce o ciddi havası bir anda kayboluyor, hatta kimi zaman toy bir oğlan çocuğuna bürünüyor (gerçi pek sık olmazdı bu). Sol gözüne yakın bir noktada, çok çalıştığı ya da çok içtiği zamanlar iyice belirginleşen sinirsel bir seğirme mevcuttu. Tahliyenin hemen öncesinde gece gündüz kâh belge hazırladığı kâh da belgeleri ortadan kaldırdığı için uçağa bindiğinde yüzündeki tik açıkça görülebilir durumdaydı. Yorgunluktan bitap düşmüştü, mahşerî asker taşıma uçaklarına değil de mihracenin lüks yolcu uçağına bindirildiği için hâlden ziyadesiyle memnundu. Uçak havalanırken hasır çubuklardan yapılmış koltuğuna gönül rahatlığıyla yayıldı. Büyük sıkıntıları omuzlamasının karşılığında hayatında ufak kolaylıklar, teselliler bekleyen bir adamdı. Semerkant'a gidiş yolunda en ağır koşulları güle oynaya kabul eder fakat Londra'dan Paris'e giderken cebindeki son onluğu üst sınıf bilet almak için harcardı.

Mallinson, pilotun sabit bir rota izlemediğini söylediğinde, uçak bir saati aşkın süredir havadaydı. Mallinson uçağa biner binmez ön sıraya oturmuştu. Kırmızı yanaklı, kavrayışı keskin ama entelektüel birikimi olmayan, yirmilerinin ortasında bir gençti. Devlet okulunun yetersizlikleri de faziletleri de görülüyordu üzerinde. Baskul'a gönderilmesinin başlıca nedeni bir sınavdan kalmış olmasıydı. Orada Conway'le altı ay geçirmiş, onu zamanla daha çok sevmişti.

Amma velakin Conway, uçak yolculuklarının zorunlu kıldığı sohbetler için çaba harcama taraftarı değildi. Uykulu gözlerini aralayıp, "Hangi rotayı takip ediyor olursa olsun, pilot bizden daha iyi biliyordur herhâlde," demekle yetindi.

Yarım saat sonra, yorgunluğuna motorun gürültüsü de eklenince bebekler gibi uykusu geldi fakat Mallinson onu tekrar rahatsız etti. "Conway, uçağı Fenner'in kullanması gerekmiyor muydu?"

"Evet, o kullanmıyor mu zaten?"

"Az önce başımı çevirince gördüm, sana yemin ederim ki o adam Fenner değildi."

"Cam panelden tam olarak anlaşılmıyor."

"Fenner'in yüzünü nerede görsem tanırım."

"Bir başkasıdır o zaman. Ne fark eder ki?"

"Fenner bana muhakkak kendisinin geleceğini söylemişti."

“Planda değişiklik olmuştur, ona bir başka uçağı vermişlerdir.”

“Öyleyse bu adam kim?”

“Canım benim, ben nereden bileyim? Benden Hava Kuvvetlerindeki her yüzbaşının simasını ezbere bilmemi beklemiyorsundur umarım.”

“Ben çoğunu biliyorum zaten, ama bu adam hiç tanıdık gelmedi.”

“Senin bilmediğin az sayıda kişiden biri demek ki,” diye karşılık verdi Conway gülümseyerek ve ekledi: “Çok geçmeden Peşaver’e varacağız, o vakit onunla tanışıp kendisine dilediğin her şeyi sorabilirsin.”

“Böyle giderse Peşaver’e falan varamayacağız. Adam rotanın tamamen dışına çıktı. Şaşırmadım da ne yalan söyleyeyim, o kadar yüksekten uçarsa nerede olduğunu bilemez tabii.”

Conway aldırış etmiyordu. Uçağı binmeye alışkındı. Ayrıca her şeyi doğal karşılayan bir yapısı vardı. Kaldı ki Peşaver’e inince yapmak için can attığı bir şey ya da görmek istediğı birisi yoktu. Yolculuk ha dört saat sürmüş ha altı saat, onun için hiç fark etmiyordu. Evli değildi; varınca onu özen ve şefkatle karşılayacak kimse yoktu. Arkadaşları vardı gerçi, belki onu bara götürür, bir içki ısmarlarlardı. Hasretini duyacağı türden bir bekleyiş olmasa da bu da güzel bir ihtimaldi.

Geçen on yılın, bir güzellik barındırsa da tam anlamıyla tatmin edici olmayan film şeridini gözünün önüne getirdiğinde, geçmişe yönelik bir hayıflanma bulamadı içinde. Bu süre zarfında dünyanın genel hava durumuyla kendi durumu uyuşuyordu; aniden kapanmaya hazır, istikrarsız güneşli hava aralıkları... Baskul’u, Pekin’i, Makao’yu ve kaldığı diğer şehirleri düşündü, ne çok taşınmıştı. Oxford, daha önce yaşadığı şehirlere uzaktı. Savaşın sonra orada birkaç yıl öğretim görevlisi olarak çalışmış, Doğu Asya Tarihi dersi vermiş, aydınlık kütüphanelerin tozunu yutmuş, okulda bisikletle dolaşmıştı. Bu görüntüler onu cezbetmiş ancak heyecanlandırmamıştı; içinde, henüz vuku bulmamış yaşantılarda rol alabileceğine dair bir his vardı.

Aşına olduğu bu mide bulantısı, uçağın alçalmaya başladığının işaretçisiydi. Tam da yol boyunca kurtlandığı için Mallinson’la alay edecekti ki Mallinson bir anda yerinden fırlayıp başını tavana çarpa-

rak dar koridorun diğer yanında oturan Amerikalı Barnard'ı uyardı. Sonra pencereden dışarı bakıp, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Çabuk aşağı bakın!"

Conway pencereden dışarı baktı. Bu manzarayı görmeyi hiç mi hiç beklemiyordu. Düzenli, sıra sıra uzanan barakalı konaklar ve onlardan da büyük hangarlar göreceğini sanıyordu, oysa dışarıda boğuk bir sisin örttüğü güneş kavrucu, devasa bir ıssızlık hâkimdi. Uçak süratle alçalıyor olsa da bulunduğu yükseklik olağan bir uçuş için fazlaydı. Vadilerin belli belirsiz silüetinin belki bir-iki mil daha yakınındaki uzun ve kıvrımlı dağ sırtları gözle seçilebiliyordu. Tipik bir sınır bölgesi manzarası, diye düşündü Conway, gerçi daha önce böyle bir yükseklikten görmemişti bu görüntüyü. Diğer yandan, Peşaver'in yakınlarında olabilecek hiçbir yere de benzemiyor olmasının son derece tuhaf buldu. "Bu bölgeyi tanıyamadım," dedi. Sonra diğerlerini telaşlandırmamak için Mallinson'un kulağına fısıldadı: "Sanırım haklısın, adam yolunu şaşırmış."

Uçak yıldırım gibi bir hızla alçalıyor, yeryüzüne yaklaştıkça etraftaki ısı artıyordu; altlarındaki kavruk toprak, kapağı birdenbire açılan bir fırındı sanki. Dağların zirveleri ufukta birbiri ardınca yükseliyor, geride yalnızca sarp bir karaltı bırakıyordu. Uçak, tabanı kayalıklarla ve kurumuş nehir yatağının çatlaklarıyla kaplı, kıvrımlı bir vadide ilerliyordu şimdi. Zemin, üst üste yığılmış fındık kabuklarıyla dolu gibi görünüyordu. Uçak türbülansa girmişti, dalgaya kapılmış bir kayık misali ciddi bir sarsıntı içerisindeydi. Dört yolcu da koltuğuna tutunmak zorunda kalmıştı.

"Galiba inmeye çalışıyor!" diye bağırды Amerikalı, boğuk bir sesle.

"İnemez!" diye mukabele etti Mallinson. "Böyle bir şey yapmaya kalkarsa kafayı sıyırmıştır! Yere çakılır, sonra da..."

Ama pilot yere inmedi. Uçak, sel yatağının yanındaki düz bir alanda sarsılarak durdu. Bu iniş, hatırı sayılır bir ustalık gerektiriyordu. Ne var ki sonrasında olanlar yolcuları güvende hissettirmek şöyle dursun, akıllara durgunluk vericiydi. Bir yığın sakallı ve sarıklı kabile üyesi her yönden uçağa yanaşıyor ve uçağı çevreleyenler, pilot dışında kimsenin dışarı çıkmasına hiçbir surette izin vermiyorlardı. Pilot güçlkle aşağı inmişti, adamlarla hararetili bir konuşma sürdürürken ne Fenner'a ne de İngilizlere benzediğı, hatta Avrupalı bile olmadığı açıkça görülebiliyordu. Bütün bunlar olup biterken yakın-

lardaki bir çöplükten bidonlarla petrol getirilip olağanüstü büyüklükteki tanka doldurulmuştu. Sırtışlarına ve umursamaz sessizliklerine, uçakta tutuklu kalmış dört yolcunun bağırırları karıştı; aşağı inmek için en ufak girişimleri bile sayısız tüfeğin tehditkâr kıpırtılarına mal oluyordu. Biraz Peştuca bilen Conway, kabile üyeleriyle dili döndüğünce, hışımla konuştu ama nafileydi. Dört yolcu, pilotla hangi dilde konuşurlarsa konuşsunlar, o, karşılığında bundan bir mana çıkarmalarını ister gibi tabancasını sallıyordu sadece. Çatıya vuran öğlen güneşi uçağı öyle ısıtmıştı ki içeridekiler sıcaktan ve seslerini duyurmaya çalışmanın yorgunluğundan neredeyse bayılmak üzerelerdi. Tamamen savunmasızlardı; tahliye edilmelerinin bir koşulu da yanlarında silah taşımamalarıydı.

Su depoları harap olduğu için uçağın penceresinden ılık suyla doldurulmuş bir benzin bidonu uzatıldı. Hiçbir sorularına cevap vermemiş olmalarına karşın adamlar kötü niyetli kimselere benzemiyorlardı. Bir müddet daha devam eden müzakerenin ardından pilot yeniden uçuş kabinine atladı. Peştunlulardan biri pervaneyi beceriksizce çevirdi ve tekrar havalandılar. O dar alandan, onca petrol yüküyle yapılan kalkış, doğrusu inişten bile daha mahiraneydi. Uçak puslu gökyüzüne doğru yükseldi, sonra bir rotayı takip ediyor-muş gibi doğu tarafına yöneldi. İkinci vaktiydi.

Görüp görülebilecek en büyüleyici, en fevkalade hadise... Yolcular havanın serinlemesiyle kendilerine geldiler. Başlarından geçenlere inanamadıkları gibi, daha önce ne böyle bir rezilliğe şahit olmuş ne de sınırdaki hava boşluğu kayıtlarında bunun bir emsaline denk gelmişlerdi ömrühayatlarında. Bu olayın kurbanı bizzat kendileri olmasaydı, akılları almazdı böyle bir şeyi. Öfkenin şüphesi izlemesi, endişe dolu tahminlerin ise ancak öfke kendini tükettiğinde ortaya çıkması doğal bir süreçti. Mallinson, çok geçmeden ortaya bir teori attı, ellerinde başka hiçbir şey olmadığı için bu fikri benimsemeleri zor olmadı. Fidye için kaçırılıyorlardı. Çevirilen bu dolap yeni bir mesele değildi. Uyguladıkları yöntem özgün sayılırdı gerçi. Görül-medik bir durum yaşamak, yani tarih yazıyor olmamak bir nebze içlerini rahatlatıyordu. Adam kaçırma vakaları daha önce de yaşanmış ve pek çoğu da kazasız belasız nihayete ermişti. Kabile üyeleri seni alır, dağda sığınak gibi bir yere götürür, devlet fidyeni ödeyene kadar orada tutar ve sonra da bırakırlar. Nezaketle ağırlanırsın,

ödenek para da senin paran olmadığından, bütün bu iş senin için yalnızca can sıkıcı bir tecrübedir. Hava yoluyla bir bombardıman filosu yollanır tabii, sonrasında da ömür boyu anlatacağın fiyakalı bir hikâyen olmuş olur. Mallinson bu önermeyi biraz gerginlikle ileri sürdü. Amerikalı olan Barnard, alaycı ve patavatsız bir tavır içerisindeydi. “Bakın beyler, bu fikir kimilerine sevimli gelmiş olabilir ama ben Hava Kuvvetlerinizin sizler için bir medarıiftihar olmasını anlamıyorum. Siz İngilizler Şikago’daki soygunlarla falan dalga geçersiniz, hâlbuki ben, ‘Sam Amca’nın uçaklarından biriyle kaçan silahlı haydut’ gibi bir olayı hiç hatırlamıyorum. Hazır yeri gelmişken bu herifin asıl pilota ne yaptığını da bilmek isterim. Kaba kuvvete başvurmuştur diye tahmin ediyorum,” dedi ve esnedi. Sevimli kırıksıklıkları, göz altlarındaki karamsar torbaların yarattığı intibayı dengeleyemiyordu; nice güçlüklerle katılaşıp çetin hâle gelmiş bir yüzü vardı. Balık etli, irice bir adamdı. Baskul’daki kimsenin onun hakkında pek bir bilgisi yoktu, bir tek İran’dan geldiği biliniyor, oraya da petrole ilgili bir iş için gittiği varsayılıyordu.

O sırada Conway, yararlı bir işle meşguldü. Uçakta bulabildiği bütün kâğıt parçalarını toplamış, üzerlerine çeşitli yerel dillerde mesajlar yazıyordu; bunları düzenli aralıklarla o dilde konuşulan bölgelerden geçerken aşağı atabileceklerdi. Böyle seyrek nüfuslu bir ülkede işe yaraması zayıf bir ihtimal olsa da denemeye değerd.

Yolcuların dördüncüsü Bayan Brinklow, ketum bir kişilikti; pek az yorum yapıyor, hiçbir şikâyetle bulunmuyor, dik bir pozisyonda oturuyordu. Ufak tefek ve sert bir kadındı, mecburen katıldığı bir partide tasvip etmediği hâl ve hareketlerle karşılaşmış gibi bir havası vardı.

Conway diğer iki adamdan daha sessizdi çünkü yardım çağrısı mesajlarını farklı lehçelere çevirmek odaklanmayı ve zihinsel bir süreci gerektiriyordu. Yine de sorulan sorulara cevap veriyor ve tereddüt etse de Mallinson’un kaçırılma teorisine katılıyordu. Bir yere kadar Barnard’ın Hava Kuvvetleri eleştirisine de hak vermişti. “Olayın nasıl gerçekleşmiş olabileceği kestirilebiliyor. Uçuş kostümü giymiş iki kişi kargaşa hâlinde birbirinden ayırt edilemez. Kimse mesleki kıyafetlerini giymiş, ehliyet sahibi gibi görünen birinin niyetini sorgulamaya kalkmaz. Bu herifin sinyal vermek gibi bazı işleri bildiği kesin. Uçağı nasıl uçuracağını bildiği de aşıkâr... Bütün

bunlara rağmen, bu meselenin birilerinin başını belaya sokması gerektiği konusunda sizinle hemfikirim. Öyle de olacak, içiniz rahat olsun, ama başı derde giren, bunu hak eden kişi olmayacaktır korkarım ki.”

“Beyefendi,” diye karşılık verdi Barnard, “sorunun her iki tarafını da görebiliyor olmanız kesinlikle takdire şayan. İnsanın dolandırılırken bile sahip olması gereken ruh hâli budur işte.”

Amerikalılar, diye düşündü Conway, insanı rencide etmeden küçümseyici sözler söyleyebilme konusunda maharetliler. Anlayışla gülümsedi fakat sohbeti devam ettirmedi. Hiçbir tehlikenin geçiştiremeyeceği kadar yorgundu. İkindiye doğru, Barnard ile Mallinson tartıştıkları bir konuda ona danışmak istediklerinde çoktan uyuyakalmıştı.

“Gitmiş bu,” dedi Mallinson. “Tevekkeli değil, geçirdiği şu son haftalardan sonra...”

“Arkadaş mısınız?” diye sordu Barnard.

“Konsoloslukta birlikte çalışmıştık. Son dört gecedir hiç uyumadığını biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse böyle sıkıntılı bir durumda bizimle olduğu için feci şanslıyız. Dil bilmesi bir yana, insanlarla baş etme konusunda farklı bir tarzı vardır. Bizi bu karmaşadan kurtarabilecek birisi varsa o Conway’dır. Pek çok alanda gerçekten iyidir yani.”

Barnard, “Güzel... O zaman bırakalım da uykusunu alsın,” diyerek onayladı.

Bayan Brinklow’dan, nadiren yaptığı yorumlardan biri geldi: “Bence çok cesur bir adama benziyor.”

Conway çok cesur biri olduğundan hiç o kadar emin değildi. Bedeni tam manasıyla bitap düştüğü için gözlerini kapatmıştı ama uyumuyordu. Uçaktaki her kıpırtıyı duyuyor ve seziyordu. Mallinson’un onu methetmesini de karmaşık duygularla dinlemişti. Muallakta kalmıştı. Karnında hissettiği gerginlik, daldığı rahatsız edici düşüncelere bedeninin verdiği bir tepkiydi. Tehlikeden keyif alan insanlardan olmadığını geçmiş tecrübelerinden iyi biliyordu. Tamam, heyecan vermesi ve uyuşuk duyguları canlandırması gibi nadiren keyif alınabilen yanları da vardı ama canını hiçe sayma fikri ona çok uzaktı. Bundan on iki sene önce Fransa’daki şiper harbinin vahametinden nefret etmeye başlamış, kahramanca, beyhude teşebbüslerden kaçınarak ölümden kıl payı kurtulmuştu. Üstün Hizmet